EIROPAS KOMISIJA

Briselē, 11.5.2012.
COM(2012) 212 final

KOMISIJAS ZIŅOJUMS EIROPAS PARLAMENTAM UN PADOMEI

par to, kā tiek piemērota Padomes Regula (EK) Nr. 834/2007 par bioloģisko ražošanu un bioloģisko produktu marķēšanu

SATURS

1. Ievads ... 3

2. Regulas darbības joma ... 4

2.1. Sabiedriskās ēdināšanas iestādes ... 4

2.2. Tekstilijas un kosmētika ... 5

3. Aizliegums izmantot ĢMO bioloģiskajā ražošanā ... 6

3.1. Vispārējā pieredze saistībā ar aizliegumu izmantot ĢMO ... 7

3.2. Tādu produktu pieejamība, kas nav ražoti ar ĢMO ... 8

3.3. Pārdevēja deklarācija ... 8

3.4. Īpašu pieļaujamo robežvērtību iespējamība (nejaušas vai tehniski neizbēgamas ĢMO klātbūtnes gadījumā) un to ietekme uz bioloģiskās ražošanas nozari ... 9

4. Iekšējā tirgus un kontroles sistēmas darbība ... 9

5. Importa režīma piemērošana ... 10

5.1. Imports saskaņā ar līdzvērtības režīmu ... 10

5.1.1. Trešo valstu kā līdzvērtīgu garantiju sniedzēju atzīšana ... 11

5.1.2. Kontroles organizāciju un kontroles iestāžu kā līdzvērtīgu garantiju sniedzēju atzīšana ... 11

5.2. Imports saskaņā ar atbilstības režīmu ... 12

5.3. Inspekcijas sertifikāts ... 13

6. Secinājumi ... 13

PIELIKUMS ... 15

KOMISIJAS ZIŅOJUMS EIROPAS PARLAMENTAM UN PADOMEI

par to, kā tiek piemērota Padomes Regula (EK) Nr. 834/2007 par bioloģisko ražošanu un bioloģisko produktu marķēšanu

1. IEVADS

Eiropas Savienības teritorija, kurā tiek praktizēta bioloģiskā lauksaimniecība, 2009. gadā aptvēra 8,6 miljonu hektāru, un tas veido 4,7 % no ES-27 lauksaimniecībā izmantotās zemes. Laikposmā no 2006. līdz 2009. gadam bioloģiskās lauksaimniecības pieauguma koeficients bija 7,7 % ES-15 valstīs un 13 % ES-12 valstīs (2009. gadā ES-15 valstīs atradās 81 % no visas ES bioloģiskās lauksaimniecības platības). Ar bioloģisko lauksaimniecību 2008. gadā nodarbojās aptuveni 197 000 saimniecību, t i., 1,4 % no visām ES-27 valstu saimniecībām. Ir aprēķināts, ka 2007. gadā bioloģiskās lauksaimniecības nozare veidoja 2 % no kopējiem tēriņiem par pārtiku ES-15 valstīs[1].

Tiesisko regulējumu attiecībā uz bioloģisko pārtiku un lauksaimniecību ES līmenī nosaka Padomes Regula (EK) Nr. 834/2007[2] un tās īstenošanas regulas – Komisijas Regula (EK) Nr. 889/2008[3] un (EK) Nr. 1235/2008[4].

Jau tad, kad Regula (EK) Nr. 834/2007 (turpmāk "Regula") tika izstrādāta, Padome norādīja uz bioloģiskās ražošanas nozares dinamisko attīstību un lūdza nākotnē pārskatīt vairākus jautājumus, attiecībā uz kuriem tika uzskatīts, ka būtu jāņem vērā jauno noteikumu piemērošanā gūtā pieredze. Regulas 41. pantā tika precizēts, kuri konkrēti jautājumi ir jāizskata:

(a) Regulas darbības joma, jo īpaši attiecībā uz bioloģisko pārtiku, ko gatavo sabiedriskās ēdināšanas iestādēs;

(b) aizliegums izmantot ĢMO, tostarp tādu produktu pieejamība, kas nav ražoti ar ĢMO, pārdevēja deklarācija, īpašu pieļaujamo robežvērtību iespējamība un to ietekme uz bioloģiskās ražošanas nozari;

---

1 Vairāk datu un faktu informācijas par bioloģisko lauksaimniecību ir atrodams Komisijas 2010. gada publikācijā "An analysis of the EU organic sector", pieejama tīmekļa vietnē: http://ec.europa.eu/agriculture/organic/files/eu-policy/data-statistics/facts_en.pdf

2 Padomes 2007. gada 28. jūnija Regula (EK) Nr. 834/2007 par bioloģisko ražošanu un bioloģisko produktu marķēšanu un par Regulas (EEK) Nr. 2092/91 atcelšanu, OV L 189, 20.7.2007., 1. lpp.

3 Komisijas 2008. gada 5. septembra Regula (EK) Nr. 889/2008, ar ko paredz sīki izstrādātus bioloģiskās ražošanas, marķēšanas un kontroles noteikumus, lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr. 834/2007 par bioloģisko ražošanu un bioloģisko produktu marķēšanu, OV L 250, 18.9.2008, 1. lpp.

4 Komisijas 2008. gada 8. decembra Regula (EK) Nr. 1235/2008, ar ko nosaka sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 834/2007 par bioloģisko produktu importēšanas kārtību no trešām valstīm, OV L 334, 12.12.2008., 25. lpp.

(c) iekšējā tirgus un kontroles sistēmas darbība, īpaši izvērtējot, vai iedibinātā prakse nerada negodīgu konkurenci vai šķēršļus bioloģisku produktu ražošanai un pārdošanai.

Šajā ziņojumā Komisija apkopo pieredzi, kas gūta, piemērojot Regulu no 2009. gada 1. janvāra, kas ir tās piemērošanas uzsākšanas diena.

Šajā ziņojumā galvenā uzmanība tiks pievērsta trim galvenajiem iepriekš izklāstītajiem jautājumiem. Tajā tiks aplūkoti arī citi svarīgi jautājumi, kuri tiek apspriesti ar dalībvalstīm un ieinteresētajām personām.

Lai iegūtu labāku priekšstatu par līdz šim gūto pieredzi Regulas piemērošanā, Komisija nosūtīja aptaujas anketu visām dalībvalstīm un ieinteresētajām personām, izplatot to visiem Bioloģiskās lauksaimniecības padomdevēju grupas locekļiem. Divdesmit sešas dalībvalstis un vienpadsmit ieinteresētās personas 2011. gada martā iesniedza atbildes uz anketas jautājumiem. Minētajās atbildēs sniegtā informācija veido būtisku ieguldījumu šajā ziņojumā.

2. REGULAS DARBĪBAS JOMA

Ar Regulu tika izveidots pamats sīki izstrādātu ražošanas noteikumu pieņemšanai attiecībā uz nozarēm, uz kurām vēl neattiecās harmonizēti noteikumi[5]. Pašlaik ir pabeigti un publicēti īstenošanas noteikumi par bioloģisko akvakultūru, tostarp jūras aļģēm, un par bioloģisko raugu. Šā ziņojuma izveides laikā turpinājās bioloģiskā vīna ražošanas un barības noteikumu izstrāde. Dažās citās nozarēs – piemēram, mājputnu gaļas un siltumnīcu nozarē, – spēkā esošie ražošanas noteikumi vēl nav pārskatīti.

Šajā nodaļā galvenā uzmanība ir pievērsta pieredzei saistībā ar sabiedriskās ēdināšanas iestādēm un jautājumam par tekstiliju un kosmētikas iespējamo iekļaušanu. Šeit netiek sīki aplūkota dažu tādu produktu bioloģiskā sertifikācija, kuri nav iekļauti Līguma I pielikumā, bet kuri ir cieši saistīti ar I pielikuma produktiem vai ar lauksaimniecības ekonomiku, piemēram, bišu vasks, ēteriskās eļļas vai mate, bet Komisija atzīst nepieciešamību noskaidrot, vai šādus produktus drīkst sertificēt saskaņā ar Regulu, ja šie produkti ir ražoti atbilstīgi Regulas noteikumiem.

2.1. Sabiedriskās ēdināšanas iestādes

Bioloģisko produktu gatavošana restorānos, slimnīcās, ēdnīcās un citos pārtikas uzņēmumos kļūst arvien svarīgāka gan privātajā, gan publiskajā sektorā. Ēdināšanas nozarē darbojas ļoti dažādu veidu uzņēmumi – no maziem restorāniem līdz lielām ēdināšanas iestāžu ķēdēm.

Regulas izstrādes laikā tika uzskatīts, ka ēdināšanas nozares iekļaušana ir pāragra un ka tādu norāžu aizsardzība, kas attiecas uz bioloģisko ražošanu, ir pietiekama. Jebkurā gadījumā uz sabiedriskās ēdināšanas nozari jau attiecas ES noteikumi par higiēnu un pārtikas marķēšanu, kuros noteikts, ka marķējumu, kurā ir norādes par ražošanas metodēm, nedrīkst izmantot veidā, kas varētu maldināt pircēju[6].

---

5 Piemēram, bioloģiskais vīns, bioloģiskā akvakultūra, tostarp jūras aļģes, un bioloģiskais raugs.

6 Direktīva 2000/13/EK.

Pašlaik septiņas dalībvalstis ir ieviesušas valsts noteikumus, bet citās desmit dalībvalstīs tiek piemēroti privāti standarti. Šie noteikumi reglamentē sastāvdaļu, ēdienu, ēdienkaršu vai sabiedriskās ēdināšanas darbību kopumā sertificēšanu. Dalībvalstis, kurās ir izveidotas kontroles sistēmas, nav ziņojušas par īpašām grūtībām. Dažas dalībvalstis ziņoja, ka sabiedriskās ēdināšanas reglamentēšana ir iecerēta valsts vai reģionālā līmenī.

Vairākums dalībvalstu uzskata, ka ES regula par bioloģisko ražošanu tuvākajā laikā nebūtu jāattiecina uz sabiedrisko ēdināšanu ne tikai iespējamas sarežģītības palielināšanas dēļ, bet arī tāpēc, ka šīm darbībām ir ierobežota ietekme uz tirdzniecību to vietējā mēroga dēļ. Komisija secina, ka pašlaik sabiedriskās ēdināšanas darbības nav nepieciešams iekļaut Regulas darbības jomā, bet tā rūpīgi sekos pārmaiņām šajā nozarē.

2.2. Tekstilijas un kosmētika

Pēdējos gados ir notikusi būtiska tādu tekstiliju un kosmētikas tirgus izaugsme, kurām ir saistība ar bioloģisko ražošanu. Ir izveidotas šo produktu privātas sertifikācijas sistēmas. Tomēr minētās divas produktu kategorijas nav iekļautas ES bioloģiskās ražošanas tiesiskajā regulējumā, kurā ir iekļauta tikai virkne lauksaimniecības produktu[7] (konkrētāk, nepārstrādāti lauksaimniecības produkti vai pārstrādāti lauksaimniecības produkti, ko izmanto pārtikā). Lai gan ir plaši atzīts, ka tekstilijas un kosmētika veido vērtīgu noieta tirgu bioloģiski ražotām izejvielām, bioloģiskās ražošanas nozarē notiek diskusija par to, vai norādes uz bioloģisko ražošanu attiecināšana uz lauksaimniecības produktiem, kas neietilpst pašreizējās Regulas darbības jomā, varētu radīt risku saistībā ar uzticēšanos apzīmējumam "bioloģisks" attiecībā uz pārtikas produktiem. Papildus jāatgādina, ka, lai Regulā sistemātiski iekļautu nelauksaimniecības produktus, tā būtu būtiski jāmaina.

Savienības tiesību aktos par tekstilijām ir runa par šķiedru nosaukumiem un marķēšanu, nevis ražošanas metodēm[8]. Tie nesen ir pārskatīti[9], lai vienkāršotu un uzlabotu tiesisko regulējumu šajā nozarē. Brīvprātīgajā ES ekomarķējuma sistēmā[10] ir noteikti kritēriji attiecībā uz tekstilizstrādājumiem[11]. Atbilstīgi šai sistēmai attiecībā uz kokvilnu ir atļauts lietot apzīmējumu "bioloģiskā kokvilna", ja 95 % no produkta ir izgatavoti no bioloģiskās kokvilnas.

Lauksaimniecības izejvielas, piemēram, augu eļļas un augu ekstrakti, ir daudzu kosmētikas līdzekļu sastāvā. Savienības tiesību akti par kosmētiku reglamentē apgalvojumu izmantošanu par kosmētikas līdzekļiem[12]. Tiek izstrādāti vienoti kritēriji attiecībā uz visiem apgalvojumu

---

7 Tie ir uzskaitīti 1. panta 2. punktā Padomes 2007. gada 28. jūnija Regulā (EK) Nr. 834/2007 par bioloģisko ražošanu un bioloģisko produktu marķēšanu (OV L 189, 20.7.2007., 1. lpp.).

8 Direktīva 2008/121/EK.

9 Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 27. septembra Regula (ES) Nr. 1007/2011 par tekstilšķiedru nosaukumiem un par tekstilizstrādājumu šķiedru sastāva etiķetēšanu un marķēšanu saistībā ar tiem.

10 Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Regula (EK) Nr. 66/2010 par ES ekomarķējumu.

11 Komisijas 2009. gada 9. jūlija Lēmums (2009/567/EK).

12 Padomes Regulas (EK) Nr. 1223/2009 20. pants, OV L 342, 22.12.2009.

veidiem par kosmētikas līdzekļiem, tostarp apgalvojumiem par dabīgajām un bioloģiskajām īpašībām[13].

Komisija uzskata, ka būtu lietderīgi izpētīt ES tiesību aktos esošās iespējas paplašināt vārda "bioloģisks" lietošanas aizsardzību, attiecinot to uz tekstilijām un kosmētikas līdzekļiem.

3. AIZLIEGUMS IZMANTOT ĢMO BIOLOĢISKAJĀ RAŽOŠANĀ

Viens no Regulā paredzētajiem bioloģiskās ražošanas vispārīgajiem principiem ir aizliegums izmantot:

- ģenētiski modificētus organismus jeb ĢMO[14];
- produktus, kas ražoti no ĢMO[15];
- produktus, kas ražoti ar ĢMO[16].

Tiek uzskatīts, ka šie produkti nav savienojami ar bioloģiskās ražošanas koncepciju un patērētāju izpratni par bioloģiskiem produktiem.

Praksē tas nozīmē, ka ĢMO un produktus, kas ražoti no ĢMO vai ar ĢMO, bioloģiskajā ražošanā nelieto kā pārtiku, barību, pārstrādes palīglīdzekļus, augu aizsardzības līdzekļus, mēslošanas līdzekļus, augsnes ielabotājus, sēklas, veģetatīvās pavairošanas materiālu, mikroorganismus un dzīvniekus. Izņēmums tiek izdarīts tikai attiecībā uz veterinārajām zālēm (vakcīnas un citas).

Tomēr, tā kā bioloģiskās sistēmas nav izolētas no vispārīgās ražošanas ķēdes, nevar pilnībā izslēgt nelielu un nejaušu ģenētiski modificētu kultūru klātbūtni lauksaimniecības sistēmās bez ģenētiskās modifikācijas – piemēram, bioloģiskajā lauksaimniecībā – audzēšanas, ražas novākšanas, transportēšanas, uzglabāšanas un pārstrādes laikā. Iespējamā ĢMO piejaukuma avoti ir sēklu piejaukums, svešappute, pašizsējas augi un ražas novākšanas un uzglabāšanas prakse. Cits iespējamais avots ir pārtikas un barības piedevas, kas parasti tiek ražotas no vai ar ĢMO.

Iepriekšējā Regula (EEK) Nr. 2092/91[17] ietvēra tos pašus aizliegumus attiecībā uz ĢMO, bet tajā netika risināts jautājums par ĢMO pēdu netīšu klātbūtni. Tā kā nebija konkrētu

---

13 ISO/NP 16128.

14 Ģenētiski modificēta organisma (ĢMO) definīcija ir sniegta Direktīvā 2001/18/EK.
Piemēri: ģenētiski modificētas sojas un kukurūzas augi un sēklas.

15 "Ražots no ĢMO" ir tāds, kas pilnīgi vai daļēji iegūts no ĢMO, bet nesatur ĢMO vai nesastāv no tiem (2. panta u) punkts).
Piemēri: eļļa, ciete vai proteīni no ģenētiski modificētas sojas vai kukurūzas, kas nesatur ģenētiski modificētu DNS.

16 "Ražots ar ĢMO" ir tāds, kas iegūts, izmantojot ĢMO kā pēdējo dzīvo organismu ražošanas procesā, bet nesatur ĢMO, nesastāv no ĢMO un nav ražots no ĢMO (2. panta v) punkts).
Piemēri: pārtikas un dzīvnieku piedevas (galvenokārt vitamīni un aminoskābes) un pārstrādes palīglīdzekļi (galvenokārt fermenti), kas ražotas ar ģenētiski modificētiem mikroorganismiem (piemēram, baktērijas un sēnītes).

17 Padomes 1991. gada 24. jūnija Regula (EEK) Nr. 2092/91 par lauksaimniecības produktu bioloģisku ražošanu un norādēm par to uz lauksaimniecības produktiem un pārtikas produktiem.

noteikumu, ES Regulas par ģenētiski modificētu pārtiku un barību[18] horizontālie noteikumi tādējādi vienlīdz attiecās uz produktiem, kas tiek izmantoti bioloģiskajā lauksaimniecībā. Minētajā regulā ir noteikta vispārējā marķēšanas robežvērtība 0,9 % nejaušai vai tehniski nenovēršamai ĢMO vai produktu no ĢMO klātbūtnei[19].

Šajā nozīmē Regulā ir precizēts, ka ir piemērojami vispārīgie noteikumi par nenovēršamu ĢMO klātbūtni. Turklāt tās 9. panta 3. punktā ir paredzēti īpaši noteikumi par bioloģiskās ražošanas uzņēmēja atbildību par ĢMO klātbūtnes novēršanu bioloģiskos produktos. Galvenais princips ir nodrošināt iespējami zemāko nejaušas ĢMO klātbūtnes līmeni bioloģiskos produktos, kā minēts 10. apsvērumā, un vienlaikus izvairīties no nevajadzīgiem ierobežojumiem un papildu sloga bioloģiskās ražošanas uzņēmējiem.

3.1. Vispārējā pieredze saistībā ar aizliegumu izmantot ĢMO

Iepriekš minētajā aptaujā iegūtā informācija liecina, ka ĢMO izmantošanas aizlieguma kontroles sistēmas uzraudzība dalībvalstīm nesagādāja lielas grūtības. Tomēr barība tiek minēta kā produkts, kurā ir nejaušas ĢMO klātbūtnes risks. Ļoti zems atļautā ĢMO daudzuma līmenis, kas ir zemāks par 0,1 %, tika konstatēts sojā un kukurūzā. Uzņēmēji pieliek ievērojamas pūles un uzņemas kopīgas iniciatīvas, lai bioloģiskajos produktos nebūtu nejaušas ĢMO klātbūtnes. Viņi sedz šo preventīvo darbību izmaksas.

Dažās dalībvalstīs ir izstrādāti īpaši riska analīzes un riska pārvaldības instrumenti, kas nodrošina sistemātisku pieeju attiecībā uz lēmumiem par papildu apmeklējumiem saistībā ar paraugu ņemšanu un kontroli. Komisija uzraudzīs šo instrumentu pilnveidi un vajadzības gadījumā piedāvās tos piemērošanai ES mērogā.

Attiecībā uz līdzāspastāvēšanu Komisijas 2009. gada ziņojumā Padomei un Eiropas Parlamentam par ģenētiski modificētu kultūru un tradicionālās un bioloģiskās lauksaimniecības līdzāspastāvēšanu[20] tika secināts, ka ģenētiski modificētas kultūras nav radījušas nekādu pierādāmu kaitējumu pastāvošajiem lauksaimniecības veidiem bez ģenētiskās modifikācijas. Turklāt 2010. gada 13. jūlijā Komisija sniedza Komisijas ieteikumu[21] par pamatnostādnēm valsts līdzāspastāvēšanas pasākumu izstrādei, lai izvairītos no netīšas ĢMO klātbūtnes tradicionālajās un bioloģiskajās kultūrās, un tajā atzīts, ka īpašu lauksaimniecības produktu – piemēram, bioloģisku produktu – ražotājiem var rasties iespējami ienākumu zaudējumi ĢMO pēdu klātbūtnes dēļ pat mazākos daudzumos nekā ES tiesību aktos noteiktā ĢM marķēšanas robežvērtība 0,9 %. Turklāt ieteikumā atzīts, ka ĢMO piejaukums rada noteiktas sekas īpašu produktu ražotājiem, piemēram, bioloģiskajiem lauksaimniekiem, ietekmējot arī galapatērētāju, jo šāda ražošana bieži prasa lielākas izmaksas tāpēc, ka ir vajadzīgi stingrāki nošķiršanas pasākumi, lai izvairītos no ĢMO klātbūtnes un tādējādi garantētu salīdzinoši augstākās cenas pamatotību. Šajā pašā kontekstā Komisija

---

18 Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 22. septembra Regula (EK) Nr. 1829/2003 par ģenētiski modificētu pārtiku un barību, OV L 268, 18.10.2003., 1.–23. lpp., 12. panta 2. punkts.

19 Sēklām nav noteikta robežvērtība.

20 COM(2009) 153 galīgā redakcija, 2.4.2009. Komisijas ziņojums Padomei un Eiropas Parlamentam par ģenētiski modificētu kultūru un tradicionālās un bioloģiskās lauksaimniecības līdzāspastāvēšanu. http://ec.europa.eu/agriculture/gmo/coexistence/index_en.htm

21 Komisijas ieteikums 2010/C/200/01, OV C 200, 22.7.2010., 1. lpp. http://ecob.jrc.ec.europa.eu/documents/CoexRecommendation.pdf

Eiropas Parlamentam un Padomei ir iesniegusi regulas priekšlikumu, kas pēc pieņemšanas ļaus dalībvalstīm ierobežot vai aizliegt ĢMO kultivēšanu to teritorijā[22].

Nesen Tiesa apvienotajās lietās C-58/10 līdz C-68/10 *Monsanto* sniedza interpretāciju Regulai (EK) Nr. 1829/2003 par ģenētiski modificētu pārtiku un barību, norādot, ka, lai dalībvalstis varētu noteikt aizsardzības pasākumus, esošajiem produktiem, kas iepriekš tika atļauti saskaņā ar Direktīvu 2001/18/EK, ir piemērojams tikai minētās regulas 34. pants. Tiesa (Lieta 442-09) sniedza arī Regulas (EK) Nr. 1829/2003 interpretāciju attiecībā uz ģenētiski modificētiem ziedputekšņiem medus sastāvā. Komisija kopā ar dalībvalstīm pašlaik izvērtē nolēmumu un tā ietekmi, tostarp attiecībā uz līdzāspastāvēšanu.

3.2. Tādu produktu pieejamība, kas nav ražoti ar ĢMO

Vitamīni, fermenti un aminoskābes, ko izmanto pārtikas pārstrādē, mūsdienās bieži tiek ražoti ar ģenētiski modificētiem mikroorganismiem, un tādējādi tos nevar izmantot bioloģiskajā ražošanā.

Saskaņā ar Regulas izņēmuma noteikumiem attiecībā uz ražošanu Komisijai ir paredzēta iespēja noteikt izņēmumus aizliegumam izmantot produktus, kas ražoti ar ĢMO, ja rastos nepieciešamība izmantot pārtikas un barības piedevas un citas vielas, kas tirgū būtu pieejamas tirgū tikai ražotas ar ĢMO. Komisija šādus izņēmumus līdz šim nav noteikusi.

Tomēr regulāri tiek ziņots, ka dažas vielas, piemēram, vitamīni B2 (riboflavīns) un B12 (kobalamīns) un fermenti himozīns (siera gatavošanai) un fitāze (barībai), ir pieejamas tikai ražotas ar ĢMO. Tāpēc Komisija stingri uzraudzīs šo situāciju un vajadzības gadījumā ierosinās atbilstošu darbību.

3.3. Pārdevēja deklarācija

Kad bioloģiskās ražošanas uzņēmēji pērk izejvielas, kas nepieciešamas to ražošanas procesam, viņiem ir jāpārliecinās, ka šīs izejvielas nav ĢMO vai produkti, kas ražoti no vai ar ĢMO. Regulas 9. panta 2. punktā noteikts, ka uzņēmēji var paļauties uz ražojumu marķējumu vai jebkādu citu pavaddokumentu, kas pievienots vai sniegts saskaņā ar Direktīvu 2001/18/EK[23], Regulu (EK) Nr. 1829/2003[24] vai Regulu (EK) Nr. 1830/2003[25], ja vien viņi nav ieguvuši informāciju, kas norāda, ka attiecīgā produkta marķējums neatbilst minētajām regulām, piemēram, ja tiek pārsniegta ĢMO nejaušas klātbūtnes marķēšanas 0,9 % robežvērtība.

---

22 COM(2010) 375 galīgā redakcija, 13.7.2010. Priekšlikums – Eiropas Parlamenta un Padomes regula, ar ko attiecībā uz iespēju, ka dalībvalstis var ierobežot vai aizliegt ĢMO audzēšanu savā teritorijā, groza Direktīvu 2001/18/EK.

23 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 12. marta Direktīva 2001/18/EK par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē un Padomes Direktīvas 90/220/EEK atcelšanu – Komisijas paziņojums, OV L 106, 17.4.2001., 1.–39. lpp.

24 Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 22. septembra Regula (EK) Nr. 1829/2003 par ģenētiski modificētu pārtiku un barību, OV L 268, 18.10.2003., 1.–23. lpp.

25 Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 22. septembra Regula (EK) Nr. 1830/2003, kas attiecas uz ģenētiski modificētu organismu izsekojamību un marķēšanu, kā arī no ģenētiski modificētiem organismiem ražotu pārtikas un lopbarības produktu izsekojamību, un ar ko groza Direktīvu 2001/18/EK, OV L 268, 18.10.2003., 24.–28. lpp.

Uz produktiem, kas ražoti ar ĢMO, un produktiem, kas ražoti no ĢMO, bet kas nav pārtika vai barība, neattiecas ĢMO tiesību akti, un tāpēc uz tiem netiek attiecināti nekādi marķēšanas un izsekojamības noteikumi. Tādēļ Regulas 9. panta 3. punktā ir noteikts, ka bioloģiskās ražošanas uzņēmumam šādos gadījumos jāpieprasa apstiprinājums vai pārdevēja deklarācija[26], kas jāparaksta produktu piegādātājam. Šajā dokumentā pārdevējam jāapstiprina, ka viņa produkti nav ražoti no vai ar ĢMO.

Pārdevēja deklarācija apliecina piegādātāja saistības, un tai ir juridisks spēks. Tomēr ieinteresētās personas informē, ka daudzi uzņēmumi pilnībā neizprot tās funkciju, var atteikties to izmantot vai, gluži pretēji, paraksta deklarāciju, nepiešķirot tai lielu nozīmi. Dažas dalībvalstis arī norāda, ka tehnisku un analīzes veikšanas ierobežojumu dēļ tām ir grūtības pārbaudīt, vai konkrētā deklarācija ir ticama.

Tāpēc Komisija uzskata, ka pārdevēja deklarācijas ticamība un efektivitāte rada zināmas bažas un ir jāizpēta sīkāk.

3.4. Īpašu pieļaujamo robežvērtību iespējamība (nejaušas vai tehniski neizbēgamas ĢMO klātbūtnes gadījumā) un to ietekme uz bioloģiskās ražošanas nozari

Sniedzot atbildes uz iepriekš minētās anketas jautājumiem, gandrīz visas dalībvalstis un vairākums ieinteresēto personu pašreizējo tiesisko regulējumu uzskata par tādu, kas sniedz pietiekamas garantijas attiecībā uz ĢMO aizliegumu bioloģiskās ražošanas sistēmā. Tas nodrošina, ka produkti, kas tiek laisti tirgū bez norādes uz ĢMO uz marķējuma, satur tikai nejaušu un neizbēgamu ĢMO daudzumu, kas ir mazāks par 0,9 %. Dažas dalībvalstis, atsaucoties uz noteikšanas robežu, dod priekšroku konkrētai robežvērtībai produktiem, kas tiek izmantoti bioloģiskajā ražošanā, sākot no 0,1 % kvantitatīvās noteikšanas robežas[27] līdz 0,3 %.

Aptuveni piecās dalībvalstīs pastāv privātas sertifikācijas sistēmas, kas bioloģiskajos produktos apliecina nejaušu vai tehniski nenovēršamu ĢMO klātbūtni, kuras līmenis ir zemāks nekā vispārējais 0,9 % līmenis. Tiek ziņots, ka kontrolē galveno uzmanību pievērš sojai, kukurūzai, rapša sēklām, rīsiem un liniem.

Var paturēt prātā, ka vairākums atbalsta tās pašas 0,9 % robežvērtības saglabāšanu nejaušai ĢMO klātbūtnei bioloģiskos produktos. Konkrēta robežvērtība radītu lielāku sarežģītību un palielinātu ražotāju un patērētāju izmaksas.

4. IEKŠĒJĀ TIRGUS UN KONTROLES SISTĒMAS DARBĪBA

Jauns Regulas elements, kas varētu ietekmēt iekšējā tirgus darbību, ir obligāts ES logotipa izmantojums uz visiem bioloģiskajiem produktiem[28], kas ražoti ES, un tas tiek piemērots no 2010. gada 1. jūlija ar pārejas periodu, kurš beidzas 2012. gada 30. jūnijā. Lai gan jāatzīst, ka tā ieviešana bija samēra sekmīga un tas ir pamanāms uz arvien lielāka produktu daudzuma, tomēr šajā posmā nav iespējams novērtēt tā ietekmi.

---

26 Deklarācijas paraugs ir pieminēts Regulas (EK) Nr. 889/2008 69. pantā un iekļauts tās XIII pielikumā.

27 Pašlaik 0,1 % ir zemākais līmenis, kurā var iegūt ticamus aprēķinus par ĢMO klātbūtni.

28 Ieviests ar Komisijas Regulu (ES) Nr. 271/2010, OV L 84, 31.3.2010.

Dalībvalstis norāda, ka kontroles sistēma, kas tika piemērota 2009. un 2010. gadā, nerada būtiskas problēmas iekšējā tirgus pienācīgai darbībai attiecībā uz bioloģiskajiem produktiem. Tomēr vairākas dalībvalstis un ieinteresētās personas norādīja, ka ES tiesību aktu atšķirīgs lasījums un interpretācija liecina par bioloģiskās lauksaimniecības noteikumu faktiskas īstenošanas harmonizācijas un reizēm vienkāršošanas nepieciešamību Savienībā. Eiropas Savienībā 2010. gadā bija 199 par bioloģiskās lauksaimniecības kontroles sistēmu atbildīgās kontroles iestādes un kontroles organizācijas.

Lai uzlabotu pārredzamību, Komisija pieņēma Regulu (ES) Nr. 426/2011[29], kas no 2013. gada 1. janvāra uzliek dalībvalstīm pienākumu izveidot publiski pieejamu, atjauninātu uzņēmēju sarakstu. Attiecībā uz pārkāpumu un neatbilstību gadījumiem Komisija uzskata, ka, lai gan dalībvalstis pārsvarā veic atbilstīgus pasākumus, šādos gadījumos varētu uzlabot informācijas apmaiņu, jo īpaši attiecībā uz paziņojumu savlaicīgumu un pilnīgumu.

Zināmu interesi no dalībvalstu un ieinteresēto personu puses izraisīja Savienībā cieši sadarbojošos mazo bioloģisko ražotāju grupu sertifikācija, jo tā veicina viņu produktu laišanu tirgū. Taču visi respondenti uzsvēra nepieciešamību garantēt šādas sertifikācijas spēju nodrošināt vai uzlabot kontroles ticamību un efektivitāti.

Komisija atzīst, ka kontroles sistēmu var vēl uzlabot, un kopā ar dalībvalstīm turpinās darbu šajā jomā. Ņemot vērā, ka Revīzijas palāta nesen veica revīziju attiecībā uz bioloģisko ražošanu un bioloģisko produktu marķēšanu, par kuru plānots publicēt ziņojumu 2012. gada sākumā, Komisija arī balstīsies uz šīs revīzijas rezultātiem, turpinot savu darbu šajā jomā. Komisijas dienesti un dalībvalstis pašlaik veido kopīgu izpratni par visiem kontroles sistēmas elementiem, jo īpaši par saikni starp konkrētiem tiesību aktiem par bioloģisko ražošanu un vispārīgo tiesību aktu par oficiālo pārtikas un barības kontroli – Regulu (EK) Nr. 882/2004[30], un mēģina panākt kompetento iestāžu aktīvāku uzraudzību gan dalībvalstīs, gan atzītās trešās valstīs, tostarp Pārtikas un veterinārā biroja īstenotas revīzijas. Komisija nevilcinoties uzsāks pārkāpuma procedūras, ja kontroles sistēmas nebūs atbilstīgas ES tiesību aktu prasībām.

5. IMPORTA REŽĪMA PIEMĒROŠANA

Kopā ar ASV ES ir pasaules lielākais bioloģisko produktu tirgus, kas piesaista eksportu no daudzām trešām valstīm, un abi šie tirgi kopā veido aptuveni 95 % no pasaules bioloģisko produktu pārdošanas apjoma. Regulā ietverti noteikumi un harmonizētas procedūras bioloģisku produktu importam ES tirgū, ko var veikt divos veidos: vai nu saskaņā ar ES tiesību aktiem bioloģiskās lauksaimniecības jomā, vai uz standartu un kontroles sistēmu līdzvērtības pamata.

Ārpus šā importa režīma citu līdzvērtīgu bioloģisko produktu imports ES balstās uz importa atļaujām[31], kuras dalībvalstu iestādes piešķir katram sūtījumam atsevišķi uz ierobežotu laika periodu. Šī ir pagaidu iespēja, kas tiks pakāpeniski atcelta[32].

---

29 OV L 113, 3.5.2011., 1. lpp.

30 Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 882/2004 par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem, OV L 191, 30.4.2004., 1.–141. lpp.

31 Dalībvalstis 2009. gadā piešķīra 2440 atļaujas un 2010. gadā – 3754 atļaujas.

5.1. Imports saskaņā ar līdzvērtības režīmu

"Līdzvērtīgs" dažādu sistēmu vai pasākumu aprakstā nozīmē, ka attiecīgās sistēmas vai pasākumi spēj nodrošināt atbilstību tiem pašiem mērķiem un principiem, piemērojot noteikumus, kuri nodrošina tādu pašu atbilstības apliecināšanas līmeni[33]. Līdzvērtības nolīgumi var veicināt vietējiem apstākļiem pielāgotu standartu un kontroles pasākumu izstrādi. Pasaules Tirdzniecības organizācija atbalsta šādus nolīgumus.

Konkrētās *Codex Alimentarius* pamatnostādnes[34] par bioloģisko pārtiku ir starptautisks atsauces dokuments, kura mērķis ir atvieglot prasību harmonizēšanu attiecībā uz bioloģiskajiem produktiem visā pasaulē.

5.1.1. Trešo valstu kā līdzvērtīgu garantiju sniedzēju atzīšana

Šā ziņojuma izstrādes laikā atzīto trešo valstu sarakstā bija iekļautas vienpadsmit valstis. Tiek izskatīti vēl septiņpadsmit pieprasījumi. Atzīšanas procesu uzsāk, valsts iestādēm iesniedzot oficiālu pieteikumu Komisijai. Tajā iekļauts sīki izstrādāts novērtējums par trešās valsts bioloģiskās lauksaimniecības standartu un kontroles sistēmu, lai noteiktu, vai tie ir līdzvērtīgi ES standartam un kontroles sistēmai. Šāda novērtējuma veikšanai ir nepieciešami ievērojami resursi. Nelielas atšķirības var būt pieņemamas, bet, ja noteikumi ir pārāk atšķirīgi, var noteikt ierobežojumus attiecībā uz importu. Ir jāpierāda, ka kontroles pasākumi ir tikpat efektīvi kā ES. Komisija arī veic pārbaudes uz vietas un regulāri pārskata atzīto trešo valstu sarakstu.

Komisija uzskata, ka tad, kad sākotnējais novērtējums ir sekmīgi pabeigts, trešo valstu saraksts ir stabilākais un uzticamākais pamats bioloģisko produktu importam un arī palīdz mudināt jaunattīstības valstis ieviest savus noteikumus un kontroles sistēmu. Komisijas nolūks ir turpināt izskatīt pašreizējos un iespējamos jaunos pieprasījumus, lai popularizētu līdzvērtības koncepciju pasaulē.

Tomēr laiks, kas līdz šim ir bijis nepieciešams novērtējumu veikšanai, liek secināt, ka šis uzdevums ir sarežģīts un tam nepieciešamas sarežģītas tehniskas zināšanas. Lai gan Komisija var aicināt līdzziņotājas dalībvalstis palīdzēt veikt novērtējumus un apmeklējumus uz vietas, tomēr ir skaidrs, ka ar to nepietiek, lai nodrošinātu nepieciešamos resursus visa procesa īstenošanai un turpmākai saraksta uzraudzībai. Komisija izpētīs izmantoto procedūru turpmākas racionalizācijas iespējas, un tā var piedāvāt uzraudzības vienkāršošanas un stiprināšanas veidus. Tikmēr Komisija pieliek arvien lielākus pūliņus, lai izskatītu iesniegtos pieprasījumus. Ir jāatzīmē, ka tas neietekmē importu no attiecīgajām trešām valstīm, jo tas pašlaik notiek ar importa atļaujām, ko piešķir dalībvalstis (sk. iepriekš), un nākotnē imports būs iespējams, veicot kontroles organizāciju un kontroles iestāžu atzīšanu trešās valstīs, kā aprakstīts turpmāk.

---

32 Komisijas Regulas (EK) Nr. 1235/2008 19. pants.

33 Regulas (EK) Nr. 834/2007 2. panta x) punkts.

34 Codex CAC/GL 32 – 1999. Pamatnostādnes par bioloģiski ražotas pārtikas ražošanu, pārstrādi, marķēšanu un tirdzniecību.

5.1.2. Kontroles organizāciju un kontroles iestāžu kā līdzvērtīgu garantiju sniedzēju atzīšana

Attiecībā uz bioloģisko produktu importu no trešām valstīm, kas nav atzītas, Komisija ir sākusi īstenot līdzvērtības atzīšanu kontroles organizācijām, sākot pieteikumu pieņemšanu no 2008. gada. Līdz pirmajam termiņam, 2009. gada 31. oktobrim, Komisija saņēma 73 pieteikumus no kontroles organizācijām un kontroles iestādēm visā pasaulē. Komisija novērtēja pieteicēju sagatavotos tehniskos dokumentus; vairākumā gadījumu tai bija jāpieprasa papildu informācija no pieteicējiem, un tas paildzināja šo procesu. Pirmais Komisijas pieņemtais atzīto kontroles organizāciju saraksts[35] tiks regulāri atjaunināts. Tas stāsies spēkā 2012. gada 1. jūlijā.

Komisija uzskata, ka kontroles organizāciju un kontroles iestāžu saraksts arī varētu būt uzticams pamats attiecībā uz importu ar nosacījumu, ka tiek nodrošināta atbilstīga uzraudzība, lai garantētu režīma pareizu darbību. Jo īpaši, tā kā dalībvalstu kompetentās iestādes ir atbildīgas par kontroli attiecībā uz visiem importētajiem bioloģiskajiem produktiem no dienas, kad tie laisti brīvā apgrozībā ES teritorijā, būs svarīgi nodrošināt to, lai Komisija savlaicīgi reaģētu uz iespējamiem nopietniem trūkumiem sarakstā iekļautas kontroles organizācijas darbībā un izslēgtu to no saraksta, ja prasības vairs netiktu ievērotas.

Tā kā šis režīms ir jauns un vēl nedarbojas, šajā posmā nekādus secinājumus nevar izdarīt. Tomēr, ņemot vērā pieredzi saistībā ar Regulas darbību, ir skaidrs, ka šīs importa režīma daļas īstenošana un atbilstīgas uzraudzības nodrošināšana Komisijai radīs ievērojamu papildu darba slodzi.

Attiecībā uz importa režīma uzraudzību kopumā ir jāizvērtē Komisijas iespējas piemērot piesardzības pasākumus, lai varētu efektīvāk novērst zināmus vai jaunus riskus, ņemot vērā pasākumus, kas paredzēti pašā Regulā un citos Eiropas tiesību aktos, kuri attiecas uz kontroli[36].

5.2. Imports saskaņā ar atbilstības režīmu

Saskaņā ar atbilstības režīmu uzņēmējam, kas nav ES uzņēmējs, jāizpilda visas ES tiesību aktu prasības, tostarp visi sīki izstrādātie ražošanas noteikumi un marķēšanas prasības. Atšķirībā no līdzvērtības režīma šajā gadījumā noteikumiem, ko uzņēmējs ievēro, jābūt identiskiem, nevis tikai līdzvērtīgiem ES piemērotajiem noteikumiem. Uzņēmums jāpakļauj kontrolei, ko veic kontroles organizācija vai kontroles iestāde, kuru Komisija atzinusi atbilstības nolūkos.

Atbilstības režīma darbība vēl nav uzsākta. Komisija ir noteikusi termiņu pirmo pieteikumu saņemšanai no kontroles organizācijām un kontroles iestādēm – 2014. gada 31. oktobris, tādējādi dodot laiku līdzvērtības režīma attīstībai.

---

35 Komisijas 2011. gada 6. decembra Īstenošanas regula (ES) Nr. 1267/2011, OV L 324, 7.12.2011., 9. lpp.

36 Regula (EK) Nr. 882/2004 un Komisijas 2009. gada 24. jūlija Regula (EK) Nr. 669/2009, ar ko īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 882/2004 saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas, kas nav dzīvnieku izcelsmes barība un pārtika, pastiprinātu importa oficiālo kontroli un groza Lēmumu 2006/504/EK, OV L 194, 25.7.2009., 11.–21. lpp.

Pamatojoties uz līdz šim gūto pieredzi, ir apšaubāms, ka atbilstības režīms nodrošinās labāku piekļuvi ES tirgum un sniegs papildu labumu ES tirdzniecības partneriem, salīdzinot ar to, ko jau sniedz līdzvērtības režīms. Tas neradīs būtisku labumu arī patērētājiem saistībā ar attiecīgajiem importētajiem bioloģiskajiem produktiem, kurus tirgū nav iespējams atšķirt. Turklāt šī sistēma rada papildu administratīvo slodzi, kas ir salīdzināma ar līdzvērtības sistēmas radīto, taču bez jebkāda papildu labuma. Tādēļ Komisija labprātāk koncentrē savus pūliņus uz līdzvērtību, nevis atbilstību, kuras lietderība un efektivitāte būtu atkārtoti jāizvērtē kopā ar tirdzniecības partneriem, ņemot vērā pašreizējās un turpmākās bioloģisko produktu tirdzniecības darbības.

5.3. Inspekcijas sertifikāts

Bioloģisko produktu sūtījums saskaņā ar līdzvērtības režīmu tiek laists brīvā apgrozībā ES ar nosacījumu, ka tiek iesniegts inspekcijas sertifikāta oriģināls, ko izsniegusi kontroles organizācija vai kontroles iestāde, kuru uzrauga vai nu atzīta trešā valsts, vai Komisija, vai dalībvalsts kompetentā iestāde (saskaņā ar importa atļauju režīmu). Importējot ES, sūtījums tiek pārbaudīts, ņemot vēra inspekcijas sertifikātā iekļauto informāciju, jo īpaši marķējumus un partiju numurus, kas identificē bioloģiskos produktus, un muita apstiprina sertifikātu. Inspekcijas sertifikāts tādējādi veido vienu no galvenajiem elementiem katras bioloģisko produktu partijas izsekojamībā no trešās valsts ražotāja līdz ES importētājam, izsekojamībā, kuru var izmantot, lai pārraudzītu produkta turpmāko izplatīšanu ES gadījumā, ja rodas vajadzība to izņemt no tirgus.

Uzņēmēji uzskata pienākumu iesniegt inspekcijas sertifikāta oriģinālu par apgrūtinošu iespējamās kavēšanās dēļ, ko var radīt sertifikāta oriģināla nosūtīšanai nepieciešamais laiks, un aicina paredzēt iespēju iesniegt elektroniskus inspekcijas sertifikātus. Dažas dalībvalstis, kurās tiek muitots liels ES importa procentuālais daudzums, ir ziņojušas, ka būtu ieinteresētas izpētīt iespējas padarīt pieejamus elektroniskus sertifikātus ar drošas datubāzes palīdzību dalībvalstu iestāžu un Komisijas veiktas kontroles, muitošanas un uzraudzības nolūkiem. Komisija plāno izpētīt iespējas šādas sistēmas ieviešanai, kas uzņēmumiem nodrošinātu ātrāku muitošanu un Komisijai sniegtu nozīmīgus datus par importa darījumiem, lai tā varētu uzraudzīt kontroles organizācijas trešās valstīs. Ir svarīgi, ka šāda sistēma arī ļautu dalībvalstīm ātrāk reaģēt pārkāpumu gadījumā, apturot neatbilstīgu produktu izplatīšanu.

6. SECINĀJUMI

Šajā ziņojumā ir aplūkota ierobežotā pieredze, kas gūta saistībā ar Regulas piemērošanu kopš 2009. gada, un uz tās pamata Komisija izdara šādus secinājumus.

(a) Pašlaik nav objektīvas vajadzības paplašināt Regulas darbības jomu, attiecinot to uz sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumiem. Attiecībā uz tekstiliju un kosmētikas bioloģisko marķējumu atbilstīga patērētāju un ražotāju interešu aizsardzība, iespējams, varētu tikt nodrošināta ar citu instrumentu palīdzību. Ir vēlams pastiprināt lauksaimniecības produktu regulējuma un kontroles aspektus, nevis paplašināt darbības jomu, iekļaujot vairāk produktu un nozaru.

(b) Lai gan ĢMO izmantošanas aizliegums bioloģiskajā ražošanā tiek īstenots pareizi, ir atkārtoti jāizskata ar pārdevēja deklarāciju saistītie jautājumi un jāuzrauga dažu tādu produktu pieejamība, kas nav ģenētiski modificēti. Priekšroka ir dodama preventīviem pasākumiem un harmonizētām darbībām, nevis konkrētas ĢMO

robežvērtības noteikšanai bioloģiskiem produktiem, kas pašreizējos apstākļos nešķiet pamatoti. Attiecībā uz līdzāspastāvēšanu sīkāki norādījumi dalībvalstīm tika nodrošināti 2010. gada 13. jūlijā, kad Komisija sniedza Komisijas ieteikumu par pamatnostādnēm valsts līdzāspastāvēšanas pasākumu izstrādei, lai izvairītos no netīšas ĢMO klātbūtnes tradicionālajās un bioloģiskajās kultūrās. Tomēr ir jāanalizē jaunākās notikumu attīstības tendences.

(c) Kontroles sistēma vairākumā gadījumu bija piemērota iekšējā tirgus darbībai, tomēr tās piemērošanā joprojām ir daži trūkumi. Ir jāveic papildu pasākumi, lai padarītu to efektīvāku.

Turklāt, lai gan jaunā uz līdzvērtību balstītā importa režīma īstenošanā ir gūti panākumi, ir vēlama zināma racionalizācija, un tiek apšaubīta atbilstības režīma uzsākšanas lietderība.

Komisija uzskata, ka ir pārāk agri šim ziņojumam pievienot priekšlikumus grozīt Regulu, jo īpaši laikā, kad Parlamentā un Padomē joprojām tiek apspriests attiecīgs priekšlikums tās saskaņošanai ar Lisabonas līgumu[37]. Šā Komisijas ziņojuma mērķis ir sniegt faktus, kas var palīdzēt veidot konstruktīvu diskusiju par bioloģiskās lauksaimniecības regulu. Pēc šīs diskusijas Komisija var vēlāk ierosināt tiesību aktu priekšlikumus.

Lai padarītu šādu diskusiju iespējami konstruktīvāku un veicinātu iedzīvotāju iesaistīšanos, Komisija uzskata, ka tādi temati kā tiesiskā regulējuma vienkāršošana (vienlaikus nodrošinot, lai standarti netiktu mīkstināti), ģenētiski modificētu kultūru līdzāspastāvēšana jo īpaši ar bioloģisko lauksaimniecību, kontroles sistēmas un līdzvērtības režīma uzlabošana bioloģisko produktu tirdzniecībā ir galvenie jautājumi turpmākām pārdomām par bioloģisko lauksaimniecību.

Komisija aicina Eiropas Parlamentu un Padomi apspriest jautājumus, kas aplūkoti šajā ziņojumā, un gaida atsauksmes no citām ieinteresētajām personām.

---

[37] COM(2010) 759 galīgā redakcija, 17.12.2010.

PIELIKUMS

Ieteicamie jautājumi, kas būtu apspriežami diskusijā par Komisijas ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei par to, kā tiek piemērota Padomes Regula (EK) Nr. 834/2007 par bioloģisko ražošanu un bioloģisko produktu marķēšanu

1. Vai un kā varētu vienkāršot tiesisko regulējumu, vienlaikus nodrošinot, lai standarti netiktu mīkstināti?

2. Kādi pasākumi būtu jāievieš, lai nodrošinātu to, ka tiek ievērota līdzāspastāvēšana un ka bioloģiskās ražošanas standartus var izpildīt jebkurš lauksaimnieks, kurš izvēlas šo nozari?

3. Vai ir nepieciešams pārskatīt pašreizējos ražošanas standartus un izstrādāt stingrākus noteikumus, piemēram, attiecībā uz bioloģisku jauno dzīvnieku, barības, sēklu un citu elementu pieejamību? Ja jā, ko piedāvāt lauksaimniekiem vai reģioniem, kas nespēj izpildīt šādus jaunus nosacījumus? Vai elastība, ievērojot reģiona īpatnības, būtu savienojama ar godīgas konkurences apstākļiem? Vai kontrole būtu iespējama?

4. Kontroles pamatā ir visu pārtikas ķēdē iesaistīto uzņēmēju fiziskas pārbaudes vismaz reizi gadā. Uzņēmēji ir jāsertificē neatkarīgiem sertificētajiem. Kā varētu uzlabot kontroles sistēmu?

5. Saskaņā ar Eiropas rīcības plānu[38] Komisija ir veicinājusi līdzvērtību bioloģisko produktu tirdzniecībā, atzīstot vai nu trešās valstis, vai kontroles organizācijas. Vai līdzvērtībai būtu jābūt vienīgajai koncepcijai bioloģisko produktu tirdzniecībā? Pēdējos gados Komisija ir panākusi arī savstarpēju atzīšanu no trešām valstīm, ko ES ir atzinusi par līdzvērtīgām. Vai šī pieeja ir jāuzlabo, lai labāk aizsargātu ES ofensīvās intereses?

---

[38] COM(2004) 415 galīgā redakcija, 10.6.2004. Komisijas paziņojums Padomei un Eiropas Parlamentam "Eiropas rīcības plāns bioloģiskai pārtikai un bioloģiskai lauksaimniecībai".